

Een Bezoek bij Charles Darwin.

Zeker zijn er velen onder de bewonderaars van den grooten hervormer in de natuurwetenschappen, die graag iets zullen vernemen van de persoonlijkheid, de leefwijze en de eigenaardigheden van Charles Darwin. Voor ons toch is Darwin soowat de „grootste onbekende“. Met het grootste egoïsme eigent sich de wereld gewoonlijk alleen de geestesvoortbrengselen van groote mannen of hun daden toe en al wat voldoet aan hun weetlust, maar bekommert sich weinig om den mensch, die daarvoor zijn leven ten offer bracht. In de groote woordenboeken van Brockhaus, Pierer en Mayer, in de Dictionnaire des Contemporains, ja zelfs in Chamber's Lexicon en de Encyclopedia Britannica vinden we weinig over den persoon. De artikelen Darwin, Darwinisme, Darwinist volgen elkaar op, maar het eerste is doorgaans klein, geeft eenige jaartallen van zijn geboorte, zijn reizen en werken, met opgave van titels, terwijl het tweede artikel verschillende bladzijden bestaat. Nauwelijks deelt men de woonplaats van den grooten man mede, alsof dit niemand belangstelling zou inboezemen!

Het was mij daarom hoogst aangenaam, toen ik vóór eenige dagen de uitnoodiging kreeg van een vriend, om mij aan te sluiten bij een bezoek, dat men Darwin zou brengen.

De Lewham Scientific Association had verlof gevraagd aan den geleerde, om hem op een namiddag te mogen bezoeken, en Darwin had dit niet alleen goedgevonden, maar zelfs een kleine voordracht beleeft over zijn laatste onderzoekingen. Ongeveer 40

heeren, meestal geleerden en professoren, zouden deelnemen aan het uitstapje, en de sekretaris der vereeniging had te voren de naamlijst der bezoekers aan Darwin togezonden; onder hen waren verschillende persoonlijke vrienden van den grooten natuuronderzoeker.

Charles Darwin woont reeds sinds vele jaren op zijn landgoed in Down, een kleine plaats, zuidoostelijk van Chislehurst, in het graafschap Kent, Zija buurman is sir John Lubbock, ook een beroemd natuuronderzoeker. Wij verlieten 's middags tegen 3 uur den trein aan het spoorwegstation, dat het dichtst bij Down is gelegen, Orpington, waar de rijtuigen gereed stonden, om ons door het schoone, groene, deels beschachtig en heuvelig terrein te brengen, naar het op een half uur verwijderde Down. Darwin had zich waarlijk geen schooner plaatsje kunnen uitkiezen. Het was voor ons allen een weldaad, om uit de drukken- de atmosfeer der stad van 4 miljoen inwoners te komen op het vrije land, en dan nog wel in het schoonste en schilderachtigste deel. Of wij dit alles zoo wisten te waardeeren als wij het gedaan zouden hebben onder gewone omstandigheden? Ik geloof het niet, want wij waren allen veel te gespannen om bekend te worden met den grootsten natuuronderzoeker der eeuw en dit hield onse gedachten te veel bezig. Zelfs de koetsier, die de paarden voor ons ongeduld veel te langzaam liet gaan, moest vertellen wat hij wist van zijn beroemden buurman en plaats, al konden wij er niet veel uit wijs worden. „Ik weet niets van hem,” zeide hij in zijn Kentchen tongval, „hij is een ongeloovige, meneer, een ongeloovige, en de menschen zeggen, dat hij nooit naar de kerk gaat. Maar hij is een gentleman, meneer, een gentleman, gelijk er nooit één geweest is, en hij leeft als een gentleman. Het volk in de buurt zegt — maar gij schijnt hem te kennen, meneeren?” „mompelde de praatzieke koetsier. „Dan zwijg ik liever, want weet, ik ben maar een arme duivel!” (Wordt vervolgd.)